

Schooljuf, dat wilde ik worden.

Vanaf het moment dat ik op de lagere school zat en een beetje had leren lezen en schrijven, zette ik al mijn poppen en dat waren er 14, in twee rijen naast elkaar en speelde ik bij thuiskomst schooltje.

Ik maakte schriftjes per pop, deelde rapportcijfers uit en hield bij wie wel en niet aanwezig was.

Ook toen werd er gespijbeld en waren de leerlingen ziek.

Ik ging naar de middelbare school, het tijdperk van schooltje-spelen met poppen lag achter me. Ik was omringd door op elkaar verliefde leraren en leraressen en werd zelf natuurlijk ook verliefd op de leraar biologie. Leuk leven dat leraren-leven!

Het tijdperk van dromen over op mij verliefde leraren ging ook voorbij en de keuze moest gemaakt worden wat te gaan studeren.

Iedereen rekende erop dat ik naar de "kweekschool" zou gaan.

En toen ontstond er iets rebels in mij; ik had ineens geen zin meer te gaan studeren wat iedereen dacht dat ik wel zou gaan studeren.

Zo werd ik verpleegkundige. En nu? Houd ik me bezig met een leven lang leren voor verpleegkundigen en verzorgenden.

Is het toch nog goed gekomen!

Voorschoten 28 juli 2010

Rosemarie van Troost

Bengels

Vijf of zes jaar was ik. Midden in een grote kerk in Rome raakte ik onder de indruk van die grote vleugels. De serene blik. Het mooie, lange haar. De prachtige jurk. En de vaak uitgestrekte armen, alsof ze tegen me wilden zeggen: “Kom maar, hier ben je veilig.” Ik wist het zeker: later wilde ik net als zij worden. Als ik later groot was, wilde ik engel zijn.

Als mensen me vroegen wat ik wilde worden, antwoordde ik dan ook steevast: “Een engel!” Ik snapte niet dat mensen altijd begonnen te lachen. En dat ze nog harder lachten als mijn moeder tegen die mensen knipoogde en zei: “Ja, een engel... Met een B ervoor.”

Zo overtuigd dat ik later echt vleugels zou krijgen, keek ik na het douchen op zaterdagavond vol verwachting in de spiegel: begon er al wat te groeien? Ik zag teleurgesteld alleen mijn uitstekende schouderbladen – nouja, dat was tenminste iets. Mijn kamer stond vol met stenen engelenbeeldjes. Vooral met kerst kwamen er veel bij – de winter was dan ook mijn favoriete seizoen.

Alle liedjes over engelen kende ik uit mijn hoofd – ik moest me natuurlijk goed voorbereiden op mijn taak later. Volgens de liedjes waren engelen dienstbaar, liefdevol, meestal onzichtbaar. Zij brachten boodschappen van God. In de bijbel zeiden de engelen altijd als eerste: “Wees niet bang!” Ik was ook niet bang, hoopte vurig een engel te mogen ontmoeten. Want engelen zijn altijd dicht bij mensen, om hen te helpen. Ik deed mijn uiterste best om ook zo te worden – al lukte het me niet zo goed...

Toen mijn oudere zus naar groep 7 ging, vertelde me dat ze Engelse les had. Wat was ik jaloers! Nu kon zij zo leren praten als engelen, en ik moest nog heel lang wachten voordat ik zo oud was als zij...

Inmiddels weet ik dat ik nooit een engel zal worden. In ieder geval niet in dit aardse bestaan. Nog steeds raak ik gefascineerd door de grote engelenbeelden in Oosterse of Katholieke kerken. Maar ik word ook regelmatig geraakt door de manieren waarop mensen soms engelen voor elkaar kunnen zijn. En daarom hoop ik dat ik, een gewoon mens, voor de mensen om mij heen ook een beetje een boodschapper ben – iemand die boodschappen brengt van hoop, geloof en liefde.

Marije Vermaas, 2 september 2010

Naar verluidt stond mijn vader – tuinder - ook met zijn hoofd in zijn nek omhoog te kijken wanneer er een vliegtuig overkwam. Is dat de katalysator geweest? In ieder geval: van mijn kinderjaren herinner ik me de brullende oude Engelse passagiers vliegtuigen die je van verre hoorde aankomen, de zilveren strepen hoog in de lucht, de knallen van de geluidsbarrière doorbrekende straaljagers van Soesterberg.

Later kwamen daar de bezoeken aan de landingsbanen van Schiphol bij in het weekend. Hoe kan het zijn dat zo'n zilveren vogel met klinknagels en rokende motoren, een klein dorp over de halve wereld verplaatsen met keukens en toiletten en al? Daarnaast beloofden de vliegtuigen uit verre landen, met vreemde geschriften en onbekende vlaggen avontuur en een heel ander leven dan onkruid wieden in de tuin...

Victor Rijkaart, 16 augustus 2010

Al zittend op de grond snuffel ik in mijn nachtkastje. Een oud kastje van hout, opgeschilderd in wit, rood en weer afgeschuurd. Een laatje bovenin, deurtje eronder met een gat waar eens een deurknopje moet hebben gezeten. Er hangt nu een zelf gevlochten touwtje doorheen zodat je het toch open kunt trekken. Tussen de dagboeken, dierbare kaarten, poëziealbum en brieven zie ik mijn vrienden en vriendinnenboekje. Voorzichtig pak ik het boekje dat bijna uit elkaar valt en sla het open.

Ik lees de lengtes, kleuren van ogen, hobby's van familieleden en vriendinnen uit de basisschool. De laatste vraag, vraagt wat je later worden wil. Elske, mijn zusje toen 4 jaar, wilde graag sneeuwpop worden.

Ik lach. Wat grappig, sneeuwpop.

Als meisje van zeg 7 jaar sprak ik met vriendjes en vriendinnetjes over wat we wilden worden. We bespraken of we wilden trouwen en met wie, ik had twee vriendjes die allebei hoopten dat ik hen zou kiezen. We maakten plannen waar we wilden wonen, wat voor soort huis en met wie.

Als ik heel erg groot was geworden wilde ik stoomlocomotief machinist worden. Het geluid van zo'n trein, het fluitje, de geur van stoom en bielzen... ik zag mezelf al zitten in de locomotief samen met de kolenschepper, tuffend over het spoor nieuwsgierig naar wat we achter de volgende bocht of berg zouden zien. Soms stoppen bij een station en dan weer ; tuut, tuut, pssstffft verder.

Naast mijn aspiraties als machinist kwam er toen ik wat ouder was een andere "later-te-worden" invulling boven. En dat was: zigeuner! Ik stelde me dat nogal idyllisch voor: the original way of gipsy-life. Een houten wagen met daarvoor een of twee robuuste paarden die met gemak een wagen konden trekken en bovendien tegen wat regen konden. Een hond die ernaast liep en in de wagen alles wat we nodig hadden. Familie in de wagen of op de bok. Alleen en soms samen met anderen zag ik ons van plek naar plek trekken. Ons eten zouden we verdienen met het maken van muziek en het verkopen van zelfgemaakte spullen. Ik vond dit zigeuner leven een prima optie. En het leek mij dat het wat meer te bieden had dan op het spoor te moeten blijven rijden met mijn trein.

Wat heerlijk, denk ik bij mezelf. Als kind dacht ik niet aan geld, status, opleiding, en al dat soort zaken die het antwoord op de vraag wat je later worden wil, al direct weer beperkt en in het hoofd brengt. Ik reageerde vanuit mijn hart, naïef, verlangend en met ruimte voor fantasie. Of zigeuner een beroep was en of je ervan kon leven deed er niet toe. Het beeld dat ik had van hoe ik in mijn locomotief zou rijden of als zigeuner de wereld zou rondreizen stemde mij blij, maakte me enthousiast, en bood me daarom voldoende perspectief voor de toekomst.

Als ik het boekje dichtsla en weer op zijn vertrouwde plekje terugleg in het kastje neem ik mezelf voor om dat jonge meisje dat ik was met haar onbevangenheid, fantasie en onbelemmerd denken weer wat meer op bezoek te laten komen.

Ik heb haar nodig. Ook nu ik al heel groot ben...

Maartje Schrauwen, 17 augustus 2010

Inspired by: be yourself / audioslave

Marco, 27 augustus 2010